

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

XII
ΑΓΩΓΙΑ

Έπειτα απ' τους θραυτάτους δρους του στη δόνα Λούθ και στη Μεγάλη Καρδιά, ο Ουακτέχνιο θήηκε—καθώς είδαμε—απ' το σπήλαιο του κυνηγού, χώθηκε στη ζούγκλα και πήρε θιαστικά τον δρόμο της επιστροφής του στο λημέρι.

Έμπειρος όμως επίσης, στις πονηριές του άλληλοξεροντωτικού πολέμου της πάμπας, όπως κ' οι αντίπαλοί του, δεν ξεγελάστηκε ούτε στάθηκε άφελής, για να τους δειχτεί μόνος του που ήταν το καταφύγιό του. Σίγουρος λοιπόν, ότι τα ίχνη του τα ακολούθησαν κρυφά οι έχθροί του, άρχισε να προχωρή και να χώνεται στο δάσος, σύμφωνα με όλες τις γνωστές μας πονηριές και προφυλάξεις.

Η λοξοδρομίες του αυτές επιβράδυναν πολύ τον γυρισμό του στο λημέρι του. Δεν πήρε το δρόμο της χαράδρας,

για να μη στο σπήλαιο απ' την προς τα κεί είσοδο, αλλά φθάνοντας το ποτάμι ακολούθησε τις πυκνοφυτεμένες όχθες του προφυλακτικά, για να μη απ' την έξοδο του ποταμιού, ή οποια θρικόταν στην αντίθετη πλευρά του λόφου κ' αντίκρυ στο ποτάμι.

Κοντοζυγωνώντας σε απόστασι πεντακοσίων θημάτων απ' την κρυφή εκείνη είσοδο κ' έξοδο συγχρόνως, του λημεριού του, έτοιμαστικα να πείθ στο ποτάμι και να πάη ως εκεί κολυμπώντας, για να μην αφήση ίχνη των θημάτων του στο έδαφος. Ξαφικά όμως, κάποιος ελαφρός θόρυβος στην πλαγιή του λόφου, τον έκανε να ακιρτήση και να τρέξη προς τα κεί, με το πτόσι του έτοιμο στο χέρι.

Ένας κοντόπαχος άνθρωπος, ακυμμένος στη γη, μάζεμε με θρησκευτική προσήλωσι χορταράκια και λουλουδιά!

Στο αντίκρουμα του ο λησταρχος, άναγνωρίζοντας τον μανιώδη στο στοάτιονια δόκτορα μας, χαμογέλασε κ' έβαλε το πιστόλι στη θήκη του. Μά ένω έτοιμαζόταν να του στρέψη τη ράχι—σαν σε κάτι το έντελως άκίνδυνο—μια έξαφνη ιδέα τον ήρθε στο μυαλό και τον έκανε να προχωρήση προς τον έντελως άτυπο κ' άφωσιωμένον στην άσυχλία του ιατρού.

—Δέν κάνεις νιάφι, γιατρέ μου ; του φώναζε σαρκαστικά. Όποτε σε ίδω κ' όποτε σε αντίκρυσω, ή θα κορφολογεις τα λουλουδιάκια ή θα κυνηγας πεταλούδες!

—Και ποιά άσυχλία θρσκετε τότε εσείς, αξιόλογη και σοβαρή; Έκανε με πειραγμένο ύφος ο δόκτωρ στον άγνωστο του ώστόσο λήσταρχο.

—Την έπιστήμη σου, γιατρέ μου! άποκριθήκε σοβαρά ο Ουακτέχνιο. Μου φαίνεσαι καλός γιατρός, άν κ' απ' όλους άκούω και μαθαίνω ότι έλασροφέρουν τα μυαλά σου... Γιατί λοιπόν δέν φροντίζεις για τους πληγωμένους, παρά τρέχεις και χάνεις άνάφεια τις ώρες σου;

—Και ποίος είνε πληγωμένος, κύριε; ρώτησε άνήσυχα ο άγαθός δόκτωρ. Μήπως εσείς, άραγε;

—Δόξα στο Θεό, δέν έχω άπολύτως τίποτε ! σάρκασε ο Ουακτέχνιο. Κάποιος όμως, τον όποιο θα χορής μόλις ίδης, έχει ανάγκη των φροντίδων σου... Έρχεσαι λοιπόν μαζί μου με το καλό, ή να μεταχειριστώ διαφορετικά

μέσα; Έκπληκτος δήθεν απ' τον άπότομο τρόπο του λησταρχού, άφίνοντας όμως κ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο να πλανηθή κρυφά στα χείλη του ο δόκτωρ, μουρμούρισε με προσποιητή άγανάκτησι μερικές φράσεις δυσαρσκεσας.

Έπειτα, ύποκύπτοντας τάχα στην κτηνώδη εία του ισχυροτέρου, πήρε τη μικρή θαλίτσα του στο χέρι κ' ακολούθησε τον λήσταρχο γογγύζοντας προσποιητά.

Πεντέξη θήματα πλάι τους, περούσε το γρήγορο και θαθύ νερό του ποταμιού. Σίγουρος στα μπράτσα του και στην κολυμβητική δευνότητά του ο Ουακτέχνιο, έρπασε τον δόκτορα σφιχτά απ' τα πέτα του σακκακιού του, τον τράβηξε μαζί του ως το ποτάμι, έπεσαν μέσα τον να νερό—παρ' όλα τα σπαραχτικά μουγκρητά του τρουαγμένον Ιατρού—και συγκρατώντας τον έξω απ' την έμφάνεια του ρεύματος, κολύμπησε σταθερά και δυνατά.

Τη στιγμή ακριβώς που κατευθυνόντουσαν οι δυο άνδρες προς το ποτάμι κ' έπεφταν στον νερό, μία πυκνή λόχημη κοντά τους και κοντά στην όχθη μισοάνοιξε προφυλακτικά. Ένα κεφάλι τότε ξεριωμένο και με μικρό λοφίο τριχών στην κορυφή του φάνηκε, έπειτα ένα σπιθαρό χαλκόχρωμο κορμί ξεπροβάλε κ' ο Νεχού-Ναυτάχ—γιατί αυτός ήταν!—γλύστρωσε σαν τσακάλι ανάμεσα στους άγκυθαυτός θάμνους της άριστερης όχθης, παρακολούθωντας με φλογερό βλέμμα και διαβολικά σαρκαστικό χαμόγελο το κολύμπι των δυο άνδρων.

Κ' όταν τους είδε επιτέλους να θγαίνουν απ' το ποτάμι, έπειτα από άρκετης ώρας κολύμπι, να χώνονται σε μία τεραστία λόχημη—κάτω κεί στους πρόποδες ενός χαμηλού λοφίσκου—και να έξαφανίζωνται στα τελευταία, άνέφραστο μουγκρητό θριάμβου φούσκωσε και ξεφούσκωσε θιαία το πλατό στηθος του Κομάγχη φυλάργου:

—Γ κ ό α (περίφημα)! ούρλιασε καταγοητευμένος. Το δόλωμα ήταν καλό κ' ο ήλιθος «Έκείνος που Σκοτώνει» πιάστηκε στο άγκιτριο σαν ποταμίσιμα πέτροφαί!...

Έβκολα θέβαια ναύθουν οι άναγνώστα μας—απ' τα ξεφωνητά του φυλάργου κ' από δσα άφηγηθήκαμε πιο πάνω—δι επιτήδες ο άφωσιωμένος δόκτωρ τοποθετήθηκε εκεί και τριγύριζε επί ώρες κ' ήμερες στα γύρω μέρη, για να πείθ θελησιακά στα γέρια των ληστών. Θά διευκόλυνε έτσι την ιχηλασία και την άνευρεσι του λημεριού των απ' τους όπαδούς της Μεγάλης Καρδιάς και του φυλάργου, κ' ή άπελευθερώσι του στατηγού θα έπακολουθούσε εκκολάτση.

Την έπομένη, πρωί-πρωί ο λήσταρχος ένήγησε νύρα απ' το κροφτό σπήλαιο του μία γενική και προφυλακτική έρευνα.

Κανένα ύποπτο ίχνος παρουσίας εκεί κοντά έθρθο δέν άνεκαλύθηκε και κατενθουσιασμένος τότε, έτριψε τα γέρια του με νασά: Είχε κατορθώσει να φθάση στο λημέρι του μαζί με τον αίγυαλοτιμένο δόκτορα, χωρίς κανέναν νάχη ακολούθηση τα γύρω του!

Σίγουρος πλέον, ότι δέν είχε να φθηθή τίποτε, δέν θέλπος να κοπήση κοντά του τάσος όπαδούς, άεωγος, οι όποιοι από στιγμή σε στιγμή

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΜΗΝΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ο περιοδικός Τίπος και η καθημερινή έφημερίς, όταν γράφονται καλά, αποτελούν χωρίς άμφιβολία, ένα μέσον διαπαιδαγωγήσεως και μορφώσεως του λαού. Το «Μπουκέτο» είνε μία μικρά έβδομαδιαία βιβλιοθήκη με πολύ χρήσιμον περιεχόμενον για τους άναγνώστας του.

Παν. Τσαλδάρης

γμή και σπρωγμένοι απ' την απραξία τους, μπορούσαν να τού
έτοιμάσουν κανένα άσχημο παιχνίδι. Κράτησε λοιπόν στο πη-
λαιο δέκα απ' τούς πιο άφροισμένους του και τούς υπολοίπους
έκδοσι, τούς ξησπότησε πάλι στην πάμπλα υπό την άρχηγία του
πιστού ύπαρχηγού του Φράνκ, για να συνεχίσουν τις έγκληματι-
κές επιχειρήσεις των.

Ο Ουακτέγιο, καθώς βλέπουμε, ήταν σπανία φρονήσεως άρ-
ηγός, κι ήξερε κατά βάθος, έπισης, το ποιόν τών αξιολύτων
παλληκαριών του...

"Όταν ο Φράνκ κ' οι ύπαδοί του άπομακρύνθηκαν απ' το σπύ-
λαιο, ο λήστωργος έγεννε στον δόκτορα να τόν άκολουθήσει
και τόν ώδηγησε στο διαμέρισμα τού στρατηγού. Έκει, άφοβ μέ
σαρκαστικό τρόπο τούς ύσθησε τόν Έναν στον άλλον—λές
κάδέν γνωρίζοντοσαν άπό πριν—τούς άφησε μόνους—κι' άποσύρ-
θηκε. Φεύγοντας όμως, έδειξε το πιστόλι του στον Ιατρό και
πρόσθεσε:

"Έχω άκουσει και μου δόθηκε ή εύκαιρία να τού καταλάβω
κι' ο ΄νιος, ότι είσαι Ένας μισότρελλος, κύριε δόκτωρ... Πρόσεξε
λοιπον μήπως σοφ έρθη ή βρει να δραστηριότητα, γιατί στο πρώ-
το σήμα σου θα κινήσει τη γνωριμία τών μολυβιδών τού πιστο-
λιού μου... Είμαστε ξεσηγημένοι, τώρα.

Ο δόκτωρ έγεννε καταφατικά με το κεφάλι του, προσποητό
τρεμαγμένος. Στά χείλη του όμως ανέθηκε Ένα ανάλαφρο είρω-
νικό χαμόγελο, το όποιο δέν πο-
οεξε εύτυχώς ο λήστωργος.

Στήν εμφάνισι τού ασφού Ια-
τρού, τού σκοτεινό πρόσωπο τού
στρατηγού φωτίστηκε άπό άμυ-
δρή έλπίδα.

—Σεις εδώ, γιατρέ μου ; τού
είπε σφίγγοντας του το χέρι ο-
ταν έμειναν πιά μόνοι. Νά χα-
ρά άραγε ή να λυπηθώ για τήν
καρυσία σας κοντά μου;

—Είμαστε μόνοι !... Έντελώς
μόνοι; ρώτησε θιαστικά ο δό-
κτωρ, χωρίς ν' άπαντήση στά λό-
για τού στρατηγού.

—Έτσι πιστεύω, τουλάχιστο.
Έκανε με άπορία ο στρατηγός.
Δέν βλέπω τουλάχιστον άλλον, έ-
κτός άπό σας κι' άπ' τόν Νέγρο
μου!

Ο δόκτωρ άπό πρόνοια έβαξε
προφυλακτικά όλες τις γωνίες
του διαμερίσματος, προχώρησε
άρεκάτά και στον Έναν διάδρομο
και στον άντικυρυνόν και τέλος
έαναγκύρισε καθυποχασμένος.

—Μπορούμε να μιλήσουμε έ-
λεύθερα! είπε.

Πολύ μικρή έμπιστοσύνη τού
είχε ώστόσο ο στρατηγός, έξέρον-
τας τήν κλασσική άφηρημάδα
του, και γι' αύτό περιωρίστηκε
μόνον να τόν ρωτήσει με άγωνία:

—Τι κάνει ή άνειψία μου, για-
τρέ;... Είπε ζωντανή;... Ποό
θρίσκαται;

—Ναυχάστε, στρατηγέ μου...
Ζή, δέν έχει άπολύτως τίποτε και
θρίσκαται άσφαλεστάτη κοντά σε
κάποιον πού λέγεται Μεγάλη
Καρδιά, κι' ο όποίος τήν περιποι-
είται με τόν πιο μεγάλον σεβα-
σμό!...

Ο στρατηγός έβγαλε Ένα στεναγμό άνέκφραστης άνακουφι-
σεως. "Ένα ζωντανό θάρρος στήλωσε τήν ψυχή του.

—Δοξαζόμενο τ' όνομα τού Θεού! μουρμούρε. "Όλα μπορώ
να τά ύποφέρω τώρα, άφοφ εκείνη θρίσκαται σε άσφαλές κατα-
φύγιο!

—Άφήστε στήν άκρη κάθε μοιρολατρεία, κι' άς προσπαθί-
σομε ώς άυριο ναχομε ξεφύγει άπό δω, με κάθε θυσία ! Έ-
κανε έντονα ο Ιατρός.

—Επειτα έσκυψε στις πληγές τού έκθάμβου για τις άπροσδο-
κητες αύτες φράσεις στρατηγού, τις ξεήτασε με προσοχή και
πρόθεσε:

—Η πληγές σας μου φαίνονται έλαφρές... Ο έρεθισμός τους
έχει πείσει... Νοιώθετε Ικανόν τόν έαυτό σας, για μια όδοιορτία
άρεκτών ώρών ίσως;...

—Πιστεύω να τά θάλω πέρα καλά, άν παραστή άπόλυτη ή
νάγκη! είπε με άπόραση και πεποιθισιά ο ποιειμένος γεροστρα-
τηγός.

—Κι' έμένα με ξεχνάτε, κύριέ μου; πετάχτηκε κι' είπε ο σω-
τηλός ώς τότε Νέγρος Χούπτερ. Δέν με νοιώζετε Ικανόν να σας
σηκώσω στα μπράτσα μου, άν κουρασθήτε άπ' τού δρόμο;

Ο στρατηγός έσφιξε με συγκίνηση το χέρι τού πιστού Νέγρου
του. "Επειτα στράφηκε πρός τόν Ιατρό, ο όποίος του έλεγε χα-
ρούμενα:

—Θαυμάσιο, αυτό!... Ύπεροχο!... Ύπομονη λοιπόν, όσο να
έφαρμόσω το σχέδιό μου, το όποίο θα μάς έξασφαλίσει τήν έπι-
τυχή δραπέτευσί μας..

Διακόηθηκε. Βήματα άκούστηκαν κι' ο Ουακτέγιο φάηκε σχε-
δόν άμέσως:

—Έ, πώς πάει ο πληγωμένος; ρώτησε το γιατρό.

—Σοβαράτάτη ή κατάστασί του! Έκανε με προσποητή άνη-
συχία έκείνος.

—Μπιά, μπιά, όλα θα διορθωθούν! είπε με άδιαφορία ο λήστωρ-
χος. "Άλλωστε, έλπίζω να τόν άφήσω γρήγορα έλεύθερον και τό-
τε θα κυτταχτή με όλη τήν άνεσ. του.. Και τώρα, γιατρέ, έλα
μαζύ μου... Άρεκάτα περιποιήθηκες τα τραύματα τού άρχηγού
σου!

Ο δόκτωρ άκολουθήσε πρόθυμα και χωρίς άντίρρηση τον
Ουακτέγιο, άφοφ πρώτα άλλαξε γνεψιμο κρυφής συνεινηόσεως
με τού στρατηγού, χωρίς να παρατηρηθή.

Η ήμέρα κύλησε χωρίς κανένα έπεισόδιο.
Ο στρατηγός κι' ο ύπηρέτης του περίμεναν τού έρχομό τής
νύχτας άνοπομόνα. Η πεποιθισιά τού Ιατρού είχε μετασθδή και
σ' αύτούς και χωρίς να τού θέλουν, ήλπιζαν με ήθερι με κάτι
το εύχάριστο.

Κατά τού θράδυ, ο άξιός Ιατρός μας—κρατημένος σε άπομό-
νωσι, στο άλλο διαμέρισμα τού
σπηλαιού πού ήσαν οί λησται-
φάνηκε νάρχεται πρός τόν στρα-
τηγό. Το πρόσωπό του άκτινο-
βολούσε άπό χαρά και στο γέρι-
μο κρατούσε Ένα θαδι άναμμέ-
νο σάν λαμπάδα.

—Τι έχετε λοιπόν, Ιατρέ; ρώ-
τησε ο στρατηγός, με άπορία
και με ζωνη έλπίδα. Τι τού εύ-
χάριστο συμβαίνει;

—Στρατηγέ μου, άπλουστα-
τα, θρήκα τού μέσον να ξεφύ-
γομε κι' οι τρεις μας, Έκανε ο
Ιατρός χαμογελώντας. Και μά-
ζί στα, το έγω μισοεκτελέσει κι-
σάς!

—Θέέ μου, τι θέλετε να πητε;
ξεφώνησε θραυιά άπ' τη λαχτά-
ρα ο στρατηγός.

—Τι θέλω να πώ... Τι θέ-
λω να πώ... θροντοφονούσε
τώρα ο δόκτωρ μας έξαλλός ά-
πό χαρά και δίχως να νοιάζε-
ται μήπως τόν άκούσουν. Θέ-
λω να πώ, ότι οι δήμιοί μας
κοιμούνται τώρα σάν μύθοι.

Στοιχισμένοι σάν ψοφίδια, οί
και θά εμψηθούν μόνον ύστερα
άπό έξη ώρες, τού όλιγώτερο!...

—Δέν... δέν έννοώ... φίλε
μου! τραύλισε έκθαμβός, άπο-
σβολωμένος ο στρατηγός.

Δέν ήταν καιρός για χρονο-
τριβές και για άσκοπο χάσιμο
πολυτιμών στιγμών, και για
πρώτη φορά ίσως στή ζωή του,
το κατάλαβε εύτυχώς ο άπερί-
γραπτος δόκτωρ μας. Γι' αύτό,
θιαστικά όσο και με σαφήνεια,
έξήγησε:

—Άπλουστα, στρατηγέ μου,
μεταξύ άλλων προχείρων φαρμάκων, είχα και γενναία ποσότητα
έγκυλωματος όπίου σ' Ένα μπουκαλάκι... Κατάφερα να τού
γύσω στή χύτρα πού μαγειρεύω τού φαγητό τους, χωρίς να με
άντιληφθή κανένας... Πρό μισής ώρας δειψήσαν... Και... και
τώρα άφιοσιμένοι όλοι τους κοιμούνται σάν θουβάλα!...

—Κι' ο άρχηγός τους, έπίσης;... Ο Ουακτέγιο; ρώτησε με
άνέκφραστη χαρά ο στρατηγός.

—Ο διάβολος μόνάχα ξέριε, πού τριγυρίζει αύτό τού παληό-
σκυλλο! Έκανε ο Ιατρός, σκιρτώντας άπό άθελή φρίκη στο έ-
κουσμα τού όνόματος τού άπαίσιου ληστωργού. Λείπει άπ' τού
άπόγευμα, χωρίς να πη σε κανένα πού τάει!...

—Εμπρός, λοιπόν! ξεφώνισε με λαχτάρα ο στρατηγός. Τι κα-
θόμαστε; Άς πηγαίνουμε δολοταχώς, γιατί άπό στιγμή σε στι-
γη μπορεί να γυρίση!...

Οι τρεις δραπέτες, στρέφοντας παρειθύς τη ράχι πρός τού πρώ-
το διαμέρισμα—όπου θρίσκόντοσαν οί κοιμημένοι λησται—βυθ-
στηκαν στον μακρύ και θαυσιακότερον διάδρομο, ο όποίος χω-
νόταν στα σπλάχνα τού θοριακού, για να θγούν άπ' τήν έξοδο
του σπηλαιού, ή όποια έβλεπε πρός τού ποτάμι... Άπό αύτό τού μέ-
ρος είχε μηθ ο δόκτωρ με τόν λήστωρχο—όπως θυμούμαστε—κι'
άπό αύτό τού μέρος τούς τραβούσε τώρα μαζύ του, γιατί ήξερε
άπό πριν τήν περιοχή καλά.

(Ακολουθεί)

